

Endringsforslag under Nr. 5 indeholder. Men skulde det virkelig komme dertil, at denne Lov ikke blot blev en Lov for danske Forfattere og Komponister, men ogsaa en Lov for udenlandske Komponister og Forfattere, er Endringsforslaget under Nr. 5 paa ingen Maade betryggende nok. Saa frygter jeg for, at vi ikke ved det have været i Stand til at se os tilstrækkeligt for, at vi ikke have været tilstrækkeligt bekendte med disse vanskelige og udviklede Forhold i Ulandet til at varetage vore Løve. Jeg frygter for, at der skal være et eller andet Hul, som først viser sig, naar vi ere komne ind under Bernerkonventionen, og som vi saa blive sidende fast i. Saaledes stiller jeg mig med Hensyn til Spørgsmaalet om Forholdene paa Musikkens Omraade, der for mig, efter den Rolle, Musikken spiller saa at sige i det daglige Liv — ja, det er maaste for stærkt et Udtryk, men dog i hele Samsundslivet — er noget, man ikke kan gaa saa glat og let hen over. Jeg skal ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at medens vi hidtil have haft en Række Adresser fra Forfattere, Arkitekter, Ingeniører, Malere og Gud ved hvad til Gunst for Bernerkonventionen, have vi i de sidste Dage her i Tinget faaet indbragt en Adresse fra Orkesterforeningen — en Forening, der tæller 705 Medlemmer, 705 Menninger, hvis daglige og vel næsten eneste Brød er at spille i Orkestre — hvori de meget indstændigt fraraade den Ordning, at Danmark paa Musikkens Omraade skulde komme ind under Bernerkonventionen, fordi de, vistnok med Rette, frygte for, at dette skal føre med sig, at meget af den Musik, vi nu kende, Mellemaktmusik i Teatrene, Musik paa Forlystelsessteder, Musik paa Restauranter og Beværtninger, skal falde bort, naar det blev en vanskeligere Sag at finde et tilfredsstillende Repertoire fra den udenlandske Musik uden at komme til at betale og betale i dyre Domme. Mig forekommer det, at der er langt større Grund til at tage Hensyn til disse 705 jævne, ihærdige og slidende Folk, som i deres anstrengende Liv ret møjsommeligt søge deres Udcome, og hvem Bernerkonventionen, hvad der ikke er nogen Tvivl om, vil skade. Mig forekommer det, at der er langt større Grund til at tage Hensyn til dem end til de 4 à 5 Forfattere, som maaste virkelig kunne faa nogen Gavn af Bernerkonventionen, og de to à tre Hundrede, der bare bilde sig ind, at de kunne faa nogen Gavn deraf. — Jeg kan ikke se, at noget af, hvad der er fremsført til Fordel for, at vi skulle slutte os til Bernerkonventionen, virkelig er af en saadan Betændighed, at vi skulle se bort fra alle de Ulemper og Fortrædelig-

heder, jeg har fremhævet. Jeg kan naturligvis forstaa, at de, der mene, at de udenlandske Forfattere have en Ret til Bestyttelse her i Landet, at det er Klov og Blyndring at bruge af udenlandske Forfatters Bærker, kunne ønske at tiltræde Bernerkonventionen. — Jeg har ogsaa altid godt kunnet forstaa Don Quigote; det var efter min Mening en ædel og nobel Mand, men jeg har dog aldrig ønsket at efterligne ham — men at de, der ikke ere fuldt overbeviste om, at Tiltrædelsen af Bernerkonventionen er ret og billig og hvad vi ere skyldige at gøre, hvis vi ville iagttage Sømmelighed o. s. v., skulde gaa hen og slutte sig til den, vil for mig være ganske meningsløst og uforstaaeligt. Det er en stor Fejltagelse, naar det er paa-staaet, at man derigennem stiller alle Forfattere, danske og udenlandske, lige. Jeg kan nu ikke se nogen Grund til at stille dem lige, men i Virkeligheden er det en fuldstændig fejl Signelse, en fuldstændig falsk Lighed, der vil fremkomme. Forholdet er jo nemlig det, som jeg allerede har sagt flere Gange, at de danske Forfattere og Komponister, som man har Brug for i Ulandet, ere meget saa, hvorimod de udenlandske Forfattere og Komponister, som vi have Brug for, ere grumme mange. Vi ere altsaa paa dette Omraade et i høj Grad importerende Land, hvorimod det, som vi udføre, er meget ringe, ganske forsvindende i Sammenligning dermed, saaledes, at den Fordel, som enkelte af vore Landsmænd ville faa, vil blive aldeles forsvindende ved Siden af den Fordel, Udlændingene ville faa ved det, der maatte betales til dem. At vi nu skulle gaa hen her og lave en saadan Bestyttelseslov for indenlandske Forfattere og derigennem tillige for udenlandske og paalægge os selv Skat og Tribut til de udenlandske Forfattere, blot for Stadens Skyld, blot for at blive roste for at være pæne og sømmelige — naar vi selv tro, vi ere det alligevel — det gaar langt over min Forstand.

Som et Hovedargument for, at vi nu skulle slutte os til Bernerkonventionen, er der blevet anført, at nu har Norge sluttet sig dertil. Vrede Medlemmer ville erindre, at Norges Stilling har i hele denne Sag spillet en meget stor Rolle. Det har været saaledes, om jeg forstaaer det ret, en Tid lang, at egentlig herten Danmark eller Norge havde Lyst til at gaa ind i Bernerkonventionen. De ihærdige Benner af Bernerkonventionen, der vare i Norge, sagde: I skulle stam passe paa, thi hvis I ikke gaa derind, saa gaar Danmark derind, og saa bliver det galt for eder, der staar udenfor! Og omvendt: Bernerkonventionens Benner i